

er, hvad der er blevet yttret ved Forhandlingerne i det andet Thing desangaaende; men det var netop denne Tingenes sværende Tilstand, som man søgte at forebygge. Som jeg tillod mig at bemærke, da Sagen var til Behandling forrige Gang, fremkom dette Endringsforslag i det andet Thing først til 3die Behandling af Sagen, men blev forkastet med en stor Majoritet.

Hvad det angaaer, der er bemærket med Hensyn til, at Jylland skulde have lidt saa særdeles i Krigen, hvorimod andre Dele af Riget, navnlig Hovedstaden, skulde have havt store Fordele deraf, da troer jeg, det er misligt under de nærværende Forhold, at gaae ind paa Betragtningen over, hvilke Dele af Riget der deraf kunne have havt Fordeel, og hvilke Tab. Jeg skal vist ingenlunde miskende den Grad af Dpoffrelse, som Jylland har viist i denne Krig og under de nærværende Forhold. Men jeg troer paa den anden Side, at det materielle Tab dog maaskee ikke er saa stort, som man ved mange Leiligheder vil forestille sig; thi det er endogsaa muligt, at den Provinds, hvori en Armeé for en Tid opholder sig, maaskee kan have Fordeel deraf, fordi en stor Masse Menneſter, der opholde sig paa eet Sted, altid maa forbruge en heel Deel og søge det i den nærmeste Omegn, og jeg troer, at jeg ogsaa her kan gjentage en Bemærkning fra Forhandlingerne i det andet Thing, den nemlig, at Jylland paa ingen Mande kan siges at være behandlet med karrig Haand ved den Krigsſkadeserstatning, det har faaet. Jeg troer virkelig ogsaa, at det Tab, Jylland har lidt i Krigen, ikke maa regnes saa stort for Jylland; men, som sagt, det er vanskeligt ved en Krig at bedømme, hvor det største Tab fremstaaer; det kan falde paa Forhold, der ligge meget

ſjernt fra det Punkt, hvor Krigen føres. Jeg troer derfor heller ikke, at det derfra hentede Argument kan have synderlig Vægt i denne Sag. Men, som sagt, jeg skal nu, ligesaa lidt som tidligere, for Kjøbenhavns Vedkommende søge at gjøre hverken dens Fordele eller dens større eller mindre Evne til den overveieende Grund, hvorfor jeg troer, at man maa erkjende, at Kjøbenhavn bør befries fra denne Afgift paa samme Maade, som det øvrige Land. Jeg troer, det følger af et almindeligt Retfærdigheds- og Billighedshensyn; jeg troer, det er i hele Landets Interesse, at Samfærdſelen lettes og bliver fri ligesaa vel for Kjøbenhavn som for Rigets øvrige Dele, og jeg troer, at det øvrige Land maaskee vil komme til at lide mere under, at Conſumtionen vedbliver i Kjøbenhavn, end selve Kjøbenhavn. Jeg troer ikke, at man skal blande dette Spørgsmaal sammen med det Paalæg, som reguleres ved Indkomſtkatten. Det erkjende vi vel Alle, at, naar Finantſerne lide et Affavn i deres Indtagter, maa det tilveiebringes paa en anden Maade; men at vi, naar Maaden, hvor paa dette kan ſee, ikke foreligger os til Bedømmelse, skulde tage Hensyn dertil ved at høre en Stat, vi finde ſkadelig, er neppe rigtigt. Jeg troer endog, at Thinget ikke vil handle ganſke klogt ved at beholde Kjøbenhavns Conſumtion; det turde jo netop, naar man ſkal til at beſtemme Beſtætningsforholdene, være en Indvending, eller i alt Fald kunde man derved komme til at begrunde et Krav for Kjøbenhavns Vedkommende, til maaskee i andre Retninger ikke at rammes ved de Paalæg, hvorom der kunde blive Tale. Jeg troer derfor, man gjør retteſt i, at holde dette Spørgsmaal udenfor, og afgjøre det alene ſom det foreligger med Hensyn til Beſtætningsprincipet i Almindelighed.